

Kuka minusta välittää?

Hän hiipi varovasti sisälle ovesta. Hiljaa, niin hiljaa, että hän oli tietoinen pienimmästäkin liikkeestä. Hän vältti niitä narisevia portaita, mutta hän sai pysähtyä pari kertaa, seisoa liikkumattomana ja kuunnella, ettei häntä oltu huomioitu. Sara kiipesi yläkertaan. Hän aukasi oven makuuhuoneeseen ja astui hätäisesti sisään. Sitten hän laittoi oven lukkoon.

Se oli hänen arkeaan. Joka päivä oli samanlainen. Joko kotona oli isot bileet tai sitten siellä oli ihan hiljaista. Hiljaisuus oli pahin. Häntä kyllä ärsytti kaikki ihmiset ja kova musiikki, mutta silloin hän sai kuitenkin olla rauhassa.

Sara ei miettinyt sitä asiaa sen enempää. Kyllä hän tiesi, ettei se ole normaalia, että saa 16-vuotiaana hoitaa omia vanhempiaan. Se ei ole ok tulla kotin ja nähdä, että oma isä makaa tajuttomana lattialla tai että saa väistellä äitinsä lyöntejä. Mutta Sara elää sen kanssa joka päivä ja apua hän ei saa.

Hän meni sänkyyn ja laittoi pään tyynyyn. Hän otti esiin korvakuulokket ja kytki ne kännykkään. Hänellä oli Spotifyssa oma lista, jota hän kuunteli joka ilta, jotta hän voisi nukahtaa. Sillä tavoin hän esti ulkopuolisia ääniä kuulumasta alakerrasta eikä tarvinnut myöskään kuulla, kun vanhemmat tapelivat.

Sara heräsi aamulla ja katsoi kelloa. Hän oli nukkunut taas pommiin. "Vittu", hän kuiskaili itsekseen. Tämä oli viides kerta kahden viikon aikana. Myöhäset illat tekivät hänestä uupuneen, mutta hän ei uskaltanut tulla kotiin aikaisemmin. Silloin oli mahdollista, että häntä hakattiin. Saran vanhemmilla oli tapana syyttää häntä kaikista heidän ongelmistaan. Usein he sanoivat, että se oli hänen vikansa, että heidän elämä meni pilalle. Jos he eivät hakanneet häntä, niin Sarasta tuntui, että häntä lyötiin kuitenkin henkisesti .

Saran koulu huomautteli siitä, että hän tuli usein myöhässä kouluun, mutta he eivät vaikuttaneet välittävän asiasta kuitenkaan enempää. Pari kertaa hän oli tullut kouluun täynnä mustelmia ja opettaja oli kysynyt mitä oli tapahtunut, mutta Sara sanoi aina, että hän oli kaatunut pyörällä. Hän oli syvästi häpeissään eikä halunnut, että kukaan saa tietää, että vanhemmat ovat juoppoja. Onneksi hän onnistui välttämään useimpia kysymyksiä ja lopulta hänet unohdettiin.

Kavereita Saralla ei ollut monta, ehkä yksi tai kaksi, jonka kanssa hän puhui koulussa, mutta ne eivät tieneet mitään hänen kotielämästään. Vaikka hänellä olisi ollut kavereita niin Sara olisi hävennyt puhua asiasta. Ihan kun tämä kaikki ei olisi ollut tarpeeksi! Häntä myös kiusattiin koulussa. Oppilaat kutsui häntä kummalliseksi, intovertiksi ja rumaksi. He "veistelivät" siitä, että kukaan ei tykännyt hänestä ja että hän voisi yhtä hyvin kuolla. Sara oli niin tottunut siihen, että hän ei enää itkenyt. Hän oli sulkenut kaikki tunteensa sisälleen, mutta syvällä hänessä oli vain mustaa. Hän

Matilda Helminen

ajatelli usein, mikä oikein oli elämän tarkoitus, mutta hän ei koskaan saanut hyvää vastausta siihen kysymyksen. Hän tuli siihen tulokseen, että elämässä ei ollut tarkoitusta ja siksi ei myöskään ollut mitään tarkoitusta elää. Sara oli hyvin tietoinen omista itsemurha-ajatuksistaan, mutta hän ei jaksanut välittää. Koska Sara ei välittänyt enää mistään, hänen mielestään millään ei enää ollut tarkoitusta. Miksi hänen pitäisi silloin välittää? Kun ei enää välitä mistään, on kamalan lähellä itsemurhaa.

Sara tuli kotin myöhään sinä ilta. Hän yritti hiipiä sisälle, mutta kun hän aukasi oven hänen äiti seiso i eteisessä. Äiti oli räkäkännissä. Sara ei päässyt edes sisälle ennen kuin hän jo tuns i ensimmäisen iskun. Äiti huusi hänelle, että hän oli hullu, että hänen pitäisi kuolla. Äiti hakkasi hänet veriseksi. Sara makasi avuttomana lattialla. Hänet oli lyöty tajuttomaksi.

Lopulta Sara pääsi nousemaan jaloilleen. Hän ei voinut kunnolla hengittää, mutta juoksi ulos. Hän jatkoi juoksemista. Hän ei ollut koskaan juossut niin kovaa. Sara itki, ensimmäistä kertaa moneen vuoteen. Hän juoksi yhä nopeammin. Hänen tavoitteensa oli jo näköetäisyydellä. "Vihdon täällä," hän ajatteli. NYT SE LOPPUU. NYT OLEN SAANUT TARPEEKSI. Sara seiso i sillalla. Silta kulki rautatien yli. Hän näki, kun lamput lähestyivät. Juna oli tulossa. Hänen pelastuksensa. Hänen ainoa toivonsa. Sara meni seisomaan reunalle, veti syvään henkeä ja hyppäsi. Silloin juna tuli. Hän oli poissa, ikuisesti.

Matilda Helminen

Synt. 971217

Språkskolan

Uppsala

Opettaja:

Anne Harbom Jäderlund

073 9812265

anne.harbom@uppsala.se